

πὲ ἰσθμῷ, ἀπλῶς· τὸ δὲ, σπινί· καὶ αἰ φύ-
 σεις καὶ αἰ ἕξεις ἀκολουθήσουσι. ὡς καὶ
 αἰ κινήσεις καὶ αἰ γῆσεις ἀκολουθήσουσι·
 καὶ αἰ φάυλα δὴ καὶ οὐκ αἰ, ἀπλῶς φαύ-
 λα· τίτι δὲ, οὐ αἰ. ἀρεταὶ τὰ δὲ· ἐνταυ-
 οὐδὲ τὰ δὲ, ἀλλὰ ποτὲ καὶ ὀλίγον χρόνον· ἀ-
 ρεταὶ δὲ, οὐ· αἰ δὲ, οὐδὲ ἡδοναί, ἀλλὰ φαύ-
 λωνται, ὅσα μὲν λυπῆς, καὶ ἐκ τρεῖς ἐνεκ-
 οῖον αἰ ἦδὲ κεραιόντων. Ἐπὶ, ἐπεὶ τὸ ἀγα-
 θὸς, τὸ μὲν ἐνέργεια, τὸ δὲ ἕξις, καὶ συμβε-
 βηκός, αἰ καὶ ἀρεταὶ εἰς τὴν φυσικὴν ἕξιν,
 ἡδοναί, εἰσιν. ἔστι δὲ ἡ ἐνέργεια ἐν πᾶσι ὀπι-
 θυμίαις τῆς ψυχῆς ἕξεως καὶ φύσεως·
 ἐπεὶ καὶ αἰ λυπῆς καὶ ὀπιθυμίας εἰσιν ἡ-
 δοναί· οἶον αἰ τὸ θεωρεῖν ἐνέργεια, τῆς φύσε-
 ως αἰ ἐνδεύσης. σημεῖοι δὲ, ὅτι οὐ τὸ αὐτῷ
 ἡδὲ χεῖρον, ἀλλὰ πληρουμένον τὴν φύ-
 σεως καὶ καθεστῆσας· ἀλλὰ καθεστῆσας
 μὲν, ποῖς ἀπλῶς ἡδοναί· ἀλλὰ πληρουμένων δὲ
 καὶ τοῖς ἐναντίοις· καὶ γὰρ ὅξῃ καὶ κεραι-
 χεῖρον· ὅν οὐδὲν οὔτε φύσις ἡδοναί, οὐδ'
 ἀπλῶς ἡδοναί· ὡς οὐδὲ αἰ ἡδοναί· ὡς γὰρ τὸ
 ἡδοναί πρὸς ἀλλήλα συμβέβηκεν, οὕτω καὶ αἰ
 ἡδοναί αἰ δὴ τούτων. Ἐπὶ, ἐκ ἀνάγκης ἔτε-
 ρόν τι ἔῃ βέλπον τῆς ἡδονῆς, ὡς περ πνέ-
 φασι τὸ τέλος τῆς γῆσεως· οὐ γὰρ γῆσεις
 εἰσιν αἰ ἡδοναί, οὐδὲ μὲν γῆσεως πᾶσαι,
 ἀλλ' ἐνέργεια καὶ τέλος· οὐδὲ γινόμενα συμ-
 βημένοι, ἀλλὰ γινόμενα καὶ τέλος, οὐ πα-
 σῶν ἔτερον τι, ἀλλὰ ἦδὲ εἰς τὴν τελείωσιν
 ἀγαθῶν τῆς φύσεως. διὸ καὶ οὐ καλῶς
 ἔχει τὸ ἀθητικῶν γῆσειν φαίη ἔῃ τὴν
 ἡδονῶν, ἀλλὰ μάλλον λεπτῶν ἐνέργειαν
 τῆς καὶ φύσιν ἕξεως· ἀπὸ δὲ τῆς ἀθητικῆς,
 ἀντιποθῆσιν. δοκεῖ δὲ γῆσεὶς τις ἔῃ, ὅτι
 κεραιὸν ἀγαθόν· τὴν γὰρ ἐνέργειαν γῆσειν
 οἶονται ἔῃ ἔστι δὲ ἔτερον. τὸ δὲ ἔῃ φαύλας,
 ὅτι νοσῶν ἔντα ἡδοναί, τὸ αὐτὸ καὶ ὅτι ὑγιει-
 νά, ἔντα φαύλα πρὸς χεραιόπορον. ταύτη
 αἰ φαύλα ἀμφα, ἀλλ' οὐ φαύλα, κατὰ γὰρ
 τὸ ἔπεὶ καὶ τὸ θεωρεῖν ποτὲ βλάπτει πρὸς
 ὑγίαιαν· ἐμποδίζει δὲ οὐτε φρονήσει, οὐδ'
 ἕξις ἡδοναί ἢ ἀφ' ἐκείνης ἡδονῆς, ἀλλὰ αἰ ἀλ-
 λήλα ἔπει αἰ δὴ τὸ θεωρεῖν καὶ κεραιόπορον,
 μάλλον ποιήσουσι θεωρεῖν καὶ κεραιόπορον.

duplíciter. alterum enim absolute, alterum alicui bonum dicitur: & natura & habitus id sequentur, quare sequentur quæque idem & motiones, & generationes. quæ item esse prauæ videntur, absolute aliæ sunt prauæ, non tamen alicui, sed eligendæ alicui sunt: aliæ ne huic quidem, nisi aliquando, & paruo tempore, & non sunt eligendæ: quædam verò ne voluptates quidem sunt, sed videntur: quæcumque cum dolore, & medicinæ causa existunt: cuiusmodi voluptates ægrotantium sunt. Præterea cum bonum aliud operatio fit, aliud habitus: quæ in naturali habitu constituntur, ex accidenti suaves ac iucundæ sunt, operatio autem est in cupiditibus submolesti habitus, ac naturæ. Nam sine dolore etiam & cupiditate voluptates existunt, ut cõtemplandi operationes, quæ minimè indigentis naturæ sunt. Argumento id est, quòd non eadem iucunditate oblectantur, dum repletur natura, & dum constituta est, sed dum est constituta, iis quæ absolute sunt iucunda, dum repletur, contrariis etiam gaudent, acidis siquidem, & amaris delectantur: quorum nihil neque natura, neque absolute iucundum est. quare neque ipsæ voluptates, sicut enim iucunda inter sese distant, ita quoque voluptates quæ ab ipsis eueniunt. Adde quòd non est necesse, vt aliud quid melius voluptate fit, quemadmodum nonnulli dicunt, finem ipsum generationis: generationes enim voluptates non sunt, neque cum generatione omnes existunt, sed operationes sunt & fines: neque ex iis quæ gignuntur, sed ex iis quibus vitimur, efficiuntur, finis item non omnium diuersum quid est, sed earum quæ ad naturæ perfectionem dedeuntur. Vnde sensibilem generationem voluptatem esse dicere, non rectè se habet, sed potius dicendù est, operationem esse eam habitus qui secundum naturam est, & potius quàm sensibilem, impedimento vacantem. Videtur autem ex eo generatio esse, quia propriè bonum est: operationem enim generationem esse existimant, cum tamen diuersa sit. Nam quòd aliunt prauas eas esse, quia morbosa nonnulla sunt iucunda, idem de esse ipsis ad rem pecuniariam praua sunt: vt hoc modo praua ambo essent, ac in hoc non sint praua: quippe cum contemplari quoque quantum ad sanitatem attinet, neque prudentiæ verò neque alicui habitui impedimentum est ea quæ ab vnoquoque procedit voluptas, sed alienæ. nam quæ à contemplando & discendo proueniunt, magis vt contèplemur, ac discamus, efficiunt.

potentium interdum afferat. Neque prudentiæ verò neque alicui habitui impedimentum est ea quæ ab vnoquoque procedit voluptas, sed alienæ. nam quæ à contemplando & discendo proueniunt, magis vt contèplemur, ac discamus, efficiunt.